

Huilend, gillend, schoppend, is zusje boven aangeland. Zoo vreeselijk heeft ze gegild, dat moeder eigenlijk bang was voor de gevolgen der te groote opwinding. Maar moeder houdt vol — 't is niet meer uit te houden voor fräulein, en fräulein kan het veel te goed met de twee anderen vinden, dan dat moeder haar de vlag zou laten strijken voor zusje.

Twaalf uur. Zusje huilt nog steeds, een beetje minder woest.

„Willste lieb sein, Mädél?”

„Nein! nein!”

Eén uur. Zusje huilt niet meer onafgebroken. Alleen zoo nu en dan breekt de bui weer los.

„Willste lieb sein, Herzi?”

„Nein! nein!”

Moeder zit, evenals zusje, opgesloten. In de eetkamer, waar ze langs de trap elke zucht, elke beweging der kleine oproerlinge kan hooren.

Twee uur. Zusje is stil.

„Willste lieb sein, Schatzi?”

„Nein!” Kort en vinnig.

Drie uur. Hoe wordt het nog drie uur in zoo'n middag!

„Willste lieb sein, Kindel?”

„Nein, aber ich habe groszen Hunger.”

Dat kàn. Ze heeft nu vanaf het ontbijt niets gehad. En honger heeft moeder niet als straf bedoeld.

„Man soll lieb fragen, Herzi!”

Van den zolder komt een kleine stem: „Mutter, bitte ein Butterbrot!”

De meid wordt naar boven gestuurd met een boterham, bruin brood met boter, op een schoteltje.

Als ze terug is, roept moeder weer aan de trap, gebruik makend van de verzachting in zusjes stemming, die ze heeft meenen op te merken:

„Willste lieb sein?”

„Nein!”

„Jetzt frage ich es nicht langer, jetzt sollste es selbst rufen.”

Vier uur. Ik kom bij de arme moeder theedrinken. Opgewonden is ze, luistert telkens aan de trap — slechts een licht gestommel is boven waar te nemen. Moeders aandacht blijft gedurende het heele theeuurtje zeer in beslag genomen — geen verdeemoedigde stem komt van boven.

Vijf uur. Bijna zou Moeder zijn gaan kijken.

Willy is uit spelen geweest en komt thuis. Zijn schreden klinken op de eerste stap.

Daar komt 't van boven, vreugdevol, triomfantelijk.

„Willy, weet je wat ik doe?”

„Neen” — roept Willy, aarzelend waar zusjes stem vandaan komt.

„Ik vang motten!”

Op het vangen van deze diertjes had moeder premies gesteld ter bescherming van haar kleederen.

MOMENT-OPNAMEN

door NANNIE VAN WEHL.

IV.

Zusje is heel stout geweest. Om elf uur wordt ze op zolder gebracht, voor 't eerst van haar leven. Ze mag er weer af, als ze fräulein afkust. Want fräulein heeft het weer moeten ontgelden en het arme, blonde fräulein heeft zelfs geschreid.